

דפים
מספר חיי

דָּרְק פּרִינֶס

Originally published in English under the title
Pages From My Life's Book

by Derek Prince

ISBN 1-892283-14-X

© 1987 by Derek Prince Ministries-International
P.O. Box 19501, Charlotte, NC 28219-9501, USA
All rights reserved.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להתקליט, לתרגם, לאחסן
במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום
צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי או מכני (כולל
צילום והקלטה) ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

© כל הזכויות לתרגום לעברית שמורות לדרק פרינס ישראל

ת"ד 11904 תל אביב 61116

www.dpi.co.il

ציטוטים מהברית החדשה לקוחים לרוב מתרגום פרופ' פרנץ דליטש
כל הזכויות לתרגום החדש שמורות לחברה לכתבי הקודש בישראל

מסת"ב 978-965-7299-11-1 ISBN

תשס"ז נדפס בישראל

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

2

חיפוש בפילוסופיה

ולדתי בהודו להורים בריטיים במהלך מלחמת העולם הראשונה. כלל משפחתי היו בעלי רקע צבאי. מעולם לא פגשתי בן משפחה שלא היה קצין בצבא הבריטי. אני היוצא מן הכלל היחיד בעניין הזה.

מיד בתום המלחמה, שלחה אותי משפחתי הביתה לבריטניה לטובת בריאותי והשכלתי. לימודים הפכו לגורם המרכזי בחיי למשך עשרים השנים הבאות. בגיל תשע, נשלחתי לפנימייה ומגיל תשע עד עשרים וחמש ביליתי את מרבית הזמן מדי כל שנה בפנימיות שונות, מכללות או אוניברסיטאות.

בגיל שלוש־עשרה זכיתי להצלחה בבחינה תחרותית לבנים בגיל הזה בכל רחבי בריטניה (השמנת של המעמד הגבוה המשכיל של בריטניה), והתקבלתי למכללת אַטון, שזו פנימיית־הבנים הוותיקה ביותר, הגדולה ביותר, היקרה

ביותר, האקסקלוסיביות ביותר וקרוב לוודאי, הסנוביות ביותר. כשהייתי בן שמונה-עשרה, שוב זכיתי להצלחה בבחינה שזיכתה אותי במלגה למכללת קינג באוניברסיטת קיימברידג'. עיקר ההשכלה שלי היה בספרות הקלאסית היוונית והרומית.

אני זוכר שהתחלתי ללמוד לטינית בגיל תשע ויוונית בגיל עשר. בגיל שלוש-עשרה, נדרשתי לכתוב שירה בלטינית וביוונית.

הרקע הדתי שלי היה בכנסייה האנגליקנית, שהינה הכנסייה הרשמית של אנגליה. לא ממש הכרתי כנסייה אחרת. לאורך שנות בית-הספר, אולצנו לבקר בכנסייה פעם אחת מדי כל יום בשבוע ופעמיים ביום ראשון – סך הכל שמונה פעמים בשבוע.

כשהתבוננתי סביב על האנשים בכנסייה, נעשיתי בהדרגה מפוקח. כשהגעתי לשנות העשרה, הייתה לי הנטייה הטיפוסית לאותו גיל, להיות ביקורתי ומרדן, חשדן כלפי בעלי סמכות והדור הקודם. מדי כל יום ראשון בבוקר בכנסייה האנגליקנית, הונחינו בתפילה מסוימת, שבה חזרנו על המילים, "סלח לנו, פושעים אומללים." כשהגעתי לגיל שלוש-עשרה או ארבע-עשרה, הייתי מביט סביבי על האנשים האלה שאמרו, "סלח לנו, פושעים אומללים," והייתי חושב לעצמי, "הם בהחלט אומללים." לא היה ספק בליבי שגם אני הייתי פושע. עשיתי כל מני דברים שידעתי שהיו אסורים. לאחר מכן הגעתי למסקנה הזו: אני יכול להיות פושע בלי דת ולא להיות כזה אומלל. אז זו הייתה ההכרעה הסודית שלי.

חיפוש בפילוסופיה

כל זמן שהייתי באטון לא הייתה לי ברירה; נדרשתי ללכת לכנסייה פעם אחת בכל יום בשבוע ופעמיים בימי ראשון. הייתי חושב לעצמי: נצרות הינה עיסוק בלתי מזיק לנשים זקנות משני המינים!

דרך נוספת שתיארתי את הנצרות הייתה: מקל הליכה שאיתו אנשים רפ־שכל משתרכים לאורך החיים. אבל אני לא הייתי רפ־שכל, לא הייתי זקוק למקל, והתכוונתי לזרוק אותו בהזדמנות הראשונה.

כשהגעתי לאוניברסיטת קיימברידג', כבר לא הייתה קיימת חובה לבקר בכנסייה. אני לקחתי את המקל הזה של הנצרות וזרקתי אותו רחוק ממני ככל שיכולתי. על כל פנים, בתוכי נותרה הבנה מכרסמת, שהיכן שהוא חייבת להיות משמעות ומטרה לחיים. הנצרות, כפי שהכרתי אותה, נכשלה בלספק את התשובה לכך. איפשהו היא חייבת להמצא. היכן עלי לחפש?

החלטתי שלפילוסופיה יש את התשובה, אז הפכתי לסטודנט לפילוסופיה. הפילוסופיה שלמדתי ברובה הייתה זו של אפלטון שהינו מבלי ספק אחד המוחות המדהימים ביותר בהיסטוריה האנושית. הייתי מסוגל לקרוא את אפלטון ביוונית המקורית וקראתי כל מילה שהוא אי פעם כתב בשפה הזו. שילבתי את לימודי הפילוסופיה העתיקה עם צורות שונות של פילוסופיה מודרנית.

צורת הפילוסופיה שהייתה אופנתית בימים ההם הייתה ידועה כ"פוזיטיביזם לוגי". היא התרכזה סביב מציאת המשמעות הנכונה של מילים. הנחת היסוד שלה הייתה שאם באמת הבנת את משמעות המילים, לא הייתה טורח

להיות פילוסוף. זה היה מעין סוג של עיסוק מוזר ומבלבל. אני זוכר כיצד בילינו סמסטר שלם בכיתת הפילוסופיה בקיימברידג' בדיונים בשאלה, האם נוכל לדעת שהשולחן שממנו הרצה הפרופסור באמת נמצא שם. לאמתו של דבר, עד כמה שאני זוכה, מעולם לא פתרנו את הבעיה הזאת. במונח מסוים, גם הפילוסופיה הייתה די מבלבלת.

הייתי מחונן מבחינה אינטלקטואלית; תמיד חשתי בבית בעולם המילים, ההגדרות והתיאוריות. תמיד הייתי התלמיד הכי מוצלח באוניברסיטה בתחום שלי. משך שנתיים החזקתי במלגת הצטיינות של האוניברסיטה למחקר בפילוסופיה, מעמד שאנשים מעטים אי פעם נהנו ממנו. זה לא כדי להתרברב, אלא כדי לציין שחוסר בינה לא היה מקור התסכול שלי.

משגילתי כי לפילוסופיה לא הייתה תשובה ברורה או חיובית, פניתי לכתות ולתורות המזרח כמו אלו האופנתיות ביותר בחברה כיום. כנראה שהקדמתי בדור את מרבית האנשים האלה, אף-על-פי שלא הבחנתי בזה. פניתי ליוגה, לתיאוסופיה ואפילו לוודו. כשאני מביט לאחור, אני צוחק על הרדידות שלי. למיטב יכולתי, הפכתי ליוגי מתמחה. תרגלתי יוגה מדיטיבית ותנוחות יוגה. אבל שוב, זה נגמר באכזבה. חוויתי סוג מסוים של חוויה על-טבעית, אבל זה לא עשה אותי מאושר. למעשה, נפלה עלי בעקבות זאת, תחושת דיכאון אפרורית שליוותה אותי לכל מקום.

הבעיה שלי הייתה שהייתי במובנים רבים אידיאליסט. כשלמדתי את אפלטון יכולתי לראות את התמונה האידיאלית שלו של העיר האידיאלית, המדינה האידיאלית,

החוקים האידיאליים והממשלה האידיאלית. זה באמת מצא חן בעיני, אבל תמיד נחתי חזרה על הארץ בחבטה! לא חייתי בשום אידיאל. הייתי מול מה שמצוי בפועל, לא רק באנשים אחרים אלא, גרוע מכל, בעצמי. מה שמצוי היה בפועל באנשים אחרים ובעצמי כאחד, היה כל כך רחוק מהאידיאל שזה היה מתסכל ביותר. לא יכולתי למצוא שום דרך לגשר על הפער שבין האידיאלי למה שמצוי בפועל.

אחת התוצאות של כל זה הייתה שפיתחתי הפרעות עיכול כרוניות. נבדקתי היטב באחד מבתי-החולים הטובים ביותר בבריטניה עם כל מיני צילומי רנטגן ובדיקות, אבל לא אובחן שום גורם לבעיות העיכול שלי, ולכן גם לא מרפא. אני מאמין שזו הייתה באמת תגובה רגשית לתסכול שחוויתי כשהתבוננתי באידיאל וראיתי כמה רחוק היה מה שבפועל מהאידיאל.

ההקלה היחידה מהמתח ומבעיות העיכול שיכולתי למצוא היה וויסקי. וויסקי תמיד היה משקה מקובל בבית הורי. אף אחד לא חש שום אשמה בנוגע לוויסקי. אני זוכר כיצד כנער בן שש-עשרה שפכתי בחשאי מעט וויסקי לכוס, כשאיש לא ראה והוספתי לזה מעט סודה. שתיתי את זה ומיד חשתי גבוה יותר בחמישה סנטימטר. על כל פנים, כשהגעתי לשנות העשרים, היה דרוש בקבוק שלם של וויסקי כדי להרגיש את מה שלגימה קטנה עשתה לי שנים קודם לכן. כשלא יכולתי לסבול יותר את המתח שבין האידיאלי למה שמצוי היה בפועל, חבר ואני היינו מאזינים למוזיקה קלאסית ושותים וויסקי. כשסיימנו

בקבוק אחד, היינו לעיתים ממשיכים לשני. היה לי חבר אחד שהיה די מומחה במוזיקה. בימים ההם, לא היו מערכות סטריאו, ובכדי להשיג את איכות השמע הטובה ביותר, היינו מחברים קרן־שופר מעוכלת באורך שתיים וחצי מטר לגרמופון או לפונוגרף. היינו יושבים שם עם קרן־השופר תקועה מעל לראשינו, כשצלילי המוזיקה המהוללת הזו בוקעים מתוכה, ושותים את הוויסקי שלנו. היינו מביטים זה בזה ותוהים אם נמצאת בידנו התשובה לחיים או לא.

במבט לאחור, אני יכול לומר על התקופה הזו בחיי שהישגתי הצלחה אקדמית. הייתי אחד האנשים הצעירים ביותר שאי פעם נבחרו להיות חברי האקדמיה של מכללת קינג בקיימברידג'. ייתכן שלדברים אלה אין הרבה משמעות במקומות מסוימים בעולם אבל בבריטניה זהו תואר כבוד אקדמי רם מאוד. הפכתי לפרופסור וחבר בגוף המפקח של המכללה שלי. הישגתי הצלחה; היה לי מוניטין מסוים. כתבתי דוקטורט על שיטות ההגדרה של אפלטון והתפתחותן. ידעתי הרבה מילים וביטויים ארוכים וניסיתי הרבה דברים שונים. אבל במבט לאחור, עלי להודות שהייתי מבולבל ומתוסכל, מאוכזב ומפוקח מאשליות ולא ידעתי היכן למצוא את התשובה.